

DE LAATSTE UREN,

GODZALIG LEVEN

EN

CHRISTELIJK AFSTERVEN,

VAN

Cornelis Kerkhoven,

NAGELATEN WEEZE

VAN

J. KERKHOVEN.

Overleden te *Middelburg in Zeeland*; oud zijnde
twaalf jaren, drie maanden en vier dagen, en
op begeerte van vele Godvruchtige personen
kortelijk te zamengesteld door

D. HOORNBEEK.

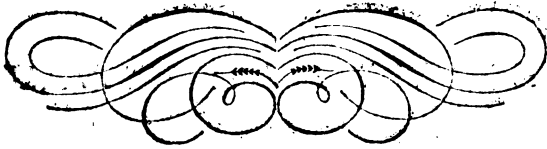
*Predikant in de Gemeente Jesu Christi, tot
Middelburg in Zeeland.*

Gedrukt en te bekomen, te Amsterdam, bij

F. G. L. HOLST.

Rozenstraat bij de Prinsengracht.

Te Middelburg in Zeeland, woonde eene zekere Weduwe, genaamd: JANNEKE JACOBS, nagelatene van JACOB KERKHOVEN, met twee zonen en twee dochters; waarvan het eene zoonje genaamd was: CORNELIS KERKHOVEN. Welk kind van de wieg af, met een zonderlinge geest begaafd was. Hij konde, toen hij drie jaren oud was het *Onze Vader*, en verscheidene andere kleine gebeden van buiten opzeggen; waarin hij dagelijks door zijne moeder en oudste zuster ijverig onderwezen werd. En vier jaren oud zijnde, is hij ter school besteed, waarin hij zoo toenam, dat hij eer zijn vijfde jaar gepasseerd was, redelijk konde lezen; overtreffende in het leeren, alle degenen die in de school waren, waarom hij van de andere schoolkinderen zeer benijd wierdt, die hem gedurig allerhande vuile namen en scheldwoorden gaven, ja dikwijls met slijk en drek besmetten. Doch hij zeer teeder en zieklijk zijnde, nam alles met geduld op.

Hij kon, toen hij zes jaren oud was, zeer fraai schrijven, verzuimde naauwelijks eene predikatie en woonde alle catechisatiën bij, waar hij zoo in toenam, dat een ieder zich daarover verwonderde.

Toen hij zijn achtste jaar gepasseerd was, konde hij een geheele predikatie, als hij uit de kerk kwam; te weten: de inleiding, tekst, afdeelingen, leeringen, enz. alles op zijn orde verhalen, tot schantsche van vele oude lieden. Hij had een zeer vaste memorie; vermengde hem nooit met andere kinderen om te spelen, of ijdelheid te hanteeren, maar uit de kerk te huis komende, nam hij dadelijk de Bijbel in de hand of een ander geestelijk boek. Dus passeerde hij zijn tiende jaar. Hij kwam zelden op de straat, door dien hij van de kinderen gedurig veel smerten lijden moest.

In zijn twaalfde jaar, muntte hij in alle Catechisatiën uit, zoo in het antwoorden der vraagstukken als anderzints; en komende op eenen avond uit de kerk, wierd hij van een partij jongens aangeraand, die hem eerst veel scheldwoorden toeriepen en daarna met drek smeten, en met een steen een groote wonde aan het hoofd wierpen, dat hij nederstootte en niet weder konde opstaan, maar van twee mannen werd opgenomen en naar huis gedragen; welke wonde van dag tot dag toe nam, daarbij een sterke koorts krijgende, die hem geheel uitteerde. Dus wierde D. HOORNBEEK, op zijn begeerte bij hem gemaal, die bij hem komende, vroegde: Wel CORNELIS! hoe gaat het met u? ik bemerk dat gij zeer zwak zijt. Daarop zeide hij: Hoe zoude het met mij wesen, ik bereide mij vast om te sterven en zegge met den Apostel PAULUS: *Ik sterf alle dagen*; hetwelke mij nu alle uren voor oogen staat, de kwetsuur verzwakt mij zeer, het vleesch is krank maar de geest is bereid. Doch het vleesch en geest zijn malkander contrarij; mijn lieve moeder, zusters en broeder, trekken mij na den vleesschen om aan haar

te denken, maar de geest drijft mij tot de Allerhoogsten, zoo dat ik met DAVID zegge: *O Heere! leert mij mijn einde kenne*, en met MOZES: *Heere leert mij mijn dage telle*, dat hebbe ik, o Heere! van U verzocht; het schijnt dat het telle der dagen nu in uren is veranderd. O Domine, de kwetsure mijns hoofds en de wonde mijner ziele, verlangen om genezen te worden van den geestelijken Samaritaan. Ik ben op den weg van het aardse *Jericho*, onder de handen der moordenaars gevallen, maar ik zie hem komen die mijn wonde naar ziel en lichaam zal reinigen, en genezen met de olie van zijn dierbaar bloed, ja mijn ziele is aan Hem gehecht, zoodanig, dat ons niemand en zal kunnen scheiden. Daarop deed D. HOORNBEK een heerlijk gebed, dat hij met zoo een ijver nasprak, dat het de omstanders de tranen uit de oogen perste.

Toen kwam de Chirurgijn hem verbinden, hetwelk de laatste maal geweest is; toen vraagde D. HOORNBEK hem: « CORNELIS! uwe wonden, drakken die u niet? » « Ja! » zeide hij: « maar mijne inwendige vreugde is zoo groot, om op te klimmen tot God, dat ik door het geloof den hemel geopend zie, en Jezus Christus aan de rechterhand mijns hemelschen Vaders. » Hij dan hierop zijn aangezicht keerende, zag zijne lieve moeder, zijn broeder en twee zusters, bitterlijk schreijen, waarover zijn hart bewogen werd, zeggende: « Mijne lieve moeder! waarom benaauwt gij het binnenste van mijne ziel met uwe tranen? God zal het voorzien; ik moet toch eenmaal door de Goddelijke Voorzienigheid scheiden, denkt dat gij nog een God en Vader hebt in den hemel, die u meerder kan helpen dan ik; want Hij is een God en Vader der weduwen, vertrouwt daarop, Hij

zal u niet verlaten. God heeft u ook mijne beide zusters en broeder tot troost in uwe ouderdom nog nagelaten, van welke ik hope, dat Hij hen in geloof en deugden vermenigvuldigen zal, als olievaten der weduwe van *Sarepta*. Houd Hem voor oogen en vertrouwt op Hem. Ik ga nu henen, alwaar ik u zal verbeiden. Mijne zwakheid belet mij zeer veel, en laat mij niet toe om veel te spreken; maar overdenkt mijne voorledene woorden, die ik met u en andere heb verhandeld, zoo zal God kracht geven, tot uwer verheuging, en de tranen uwer oogen afvegen, die gij om mijnent wille stort. Het beste middel dat ik u in deze kan aanwijzen is, dat gij gestadig in Gods wegen wandelt, en zijne geboden onderhoudt. En gij, mijne lieve zusters en broeder! zijt uwe moeder gehoorzaam en denkt, schoon gij geen vader hebt, die naar het ligchaam is strafende, dat gij evenwel een Vader hebt, die allen ziet en naar verdiensten vergelden zal. Troost en versterkt uwe moeder, opdat zij vreugde in u zien mag door uw godvruchtig en geestelijk leven. Ik bidde u, hebt elkander lief, en laat Gods vrede en vrede in uw harten wonen, zoo zal Gods zegen over u gedurig bloeijen. De Heere wil u al te zamen zegenen, tot lof en prijs zijns Heiligen Naams. Draagt nooit eenige haat in uw hart om mijnent wil, maar vergeeft het hen, die mij misdaan hebben; gelijk ik het hen uit grond mijns harten heb vergeven, hopende dat Jezus Christus ons mede zal vergeven en genadig zijn. Nu mijne lieve moeder! zusters en broeder! onthoudt mijne woorden; want mijn tijd genaakt, en mijne ziel vermaant mij om met God te spreken; volhardt nu voor mij te bid-

den, want ik heb mij nu van alle wereldsche dingen afgesneden.

Al de omstanders schoten de tranen in de oogen, alsmede Domine Hoornbeek, die niet verwondering zeide: « Mijne zoon CORNELIS! gij zijt nog jong, en alrede zoo geöfend in Gods Woord? God sterkt u bovengemeen, dat gij u van de wereld zoo kunt afzonderen.» Waarop hij zeide: « Domine! gij weet immers wel, dat onze Heere Christus zeide; *Laat de Kinderen tot Mij komen, want voor hen is het Koninkrijk der Hemelen bereid*; dat is mij eene zeete troost, daarop steune ik, en stelle mijn hart gerust. God is mijn leidman, een lamp op mijne wegen. Wij hebben niets zonder Hem, en wij moeten wettelijk tegen de wereld kampen, zullen wij gekroond worden; want het lijden van deze wereld is niet te vergelijken bij de vreugde Gods, die geopenbaard zal worden. Mijne wonden verwoeijen mij zeer, zij vloeijen over van etter en stank, sprak DAVID; toen sloeg hij zijne oogen naar den hemel, en zeide: Heere! wijst mij uwe wegen, die gij wilt dat ik zal wandelen; Heere! laat mij komen in het huis daar gij bekend zijt, want uwe woningen zijn lieflijk; Hij is henengegaan, te weten Jezus Christus, om ons plaats te hereiden; Hij heeft mij lief gehad voor de grondlegginge der wereld.» Daarna zeide hij: « Ik begeer ontbonden te zijn en met Christus te wezen; want zoo wie geloofd in Dengene die Christus gezonden heeft, die komt niet in den dood, maar gaat door den dood in het eeuwige leven.» Hij keerde hierop een weinig met zijn hoofd, vragende: « wat dag is het? » daarop werd gezegd *Maandag*; en zijne oogen ten hemel slaande, zeide hij: « Daar is maar éenen God, en éenen Middelaar

tusschen God en menschen; te weten Jezus Christus; zoo wie in hem geloofd, strömen des levenden waters zullen van hem uitvloeijen. Hij zeide: «bidt nog eens met mij, want de avond naakt, en de Bruidegom komt, Hij en is niet verre; Christus is de Ladder, die de Patriarch Jakob te Beth-el zag. Bij dezen Ladder zal ik opklimmen ten hemel, en aldaar mijnen Zaligmaker aanschouwen. Ik ga in den wjstberg des Heeren, daar geeft Hij de laatste zoo veel als de eerste.» Hierop begon hij te rusten, en een weinig gelegen hebbende, zeide hij met gebroken woorden: «O Heere! ontvang mijne ziele.» Daarna heeft men hem niet meer hooren spreken, alzoo zijnen tong bestremde; doch de mond nog al biddende gaande, slaande gedurig zijne oogen naar den hemel, en somtijds naar zijne moeder, zoo heeft hij omtrent twee uren daarna zijne ziel aan den oppersten God opgeofferd, en dat zoo stil, dat men naauwelijks iets van zijn sterven kon bemerken.

Hij is dan zoo Godzalig in den Heere ontslapen, oud zijnde 12 jaar, 3 maanden en 4 dagen. God wil aan zijne ziel de eeuwige vreugde geven, in de heerlijkheid des Almagtigen, alwaar hij voor zijne geleedene smarten, bij al de uitverkorenen Gods mag triomfeeren in der eeuwigheid. Amen.

---

*Kind'ren! die dit leest,
Zoo gij God niet vreest,
Kunt gij dus niet sterven,
Als deez' jonge spruit;
En nooit te uwer erven
Worden Jezus bruid.*

(8)

*Die de wereld dient,
Is niet Jezus vriend,
Weg dan met de wereld;
Kind'ren! zoekt ze niet,
Schoon ze schijnt bepereld,
Maar na Jezus vliedt.*

*Bidt den Heere aan,
Dat Hĳ u voortaan,
Naar zijn dienst begeerig
Make, opdat gĳ,
Van de zonde afkeerig,
Komt in de Eng'lenrei.*

